

Osudoví kamarádi

NOČNÍ STÍNY

LINDA CHAPMANOVÁ

mladá fronta

Osudoví kamarádi: Noční stíny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Linda Chapmanová
Osudoví kamarádi: Noční stíny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Osudoví kamarádi*

NOČNÍ STÍNY

LINDA CHAPMANOVÁ
ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

mladá fronta

Na sametově černé obloze se vyrojilo na milion hvězdiček, které vrhaly jiskřivou záři na hory i do údolí, na lesy a jezera. Kolem lesní tůňky se mezitím shromáždila čtyři z nejmoudřejších zvířat ze světa kouzel – sovička, vlčice, jelen a jezevec. Srst a peří se jim třpytily hvězdným prachem, oči měla všechna zbarvená do indigově modré.

„Jak se vede čtyřem kouzelným zvířátkům, která se vydala do světa lidí, aby tam našla své Osudové kamarády?“ zeptal se jezevec.

„Od té doby, co společně zastavili tu starší dámu, která ovládala černou magii, už to budou dobré tři měsíce,“ řekl jelen.

„To je pravda.“ Kulíšek, sněžná sovička, se špičkou svého křídla dotkl hladiny tůňky a voda v ní se zatřpytila. „A ve městě opět panuje klid.“ Na vodní hladině se vynořil obraz. Objevilo se na něm krásné pobřežní městečko s kamennými domky, doškovými střechami a úzkými uličkami. „Ta žena, která černou magii ovládala, už na kouzlení dočista zapomněla, ale Osudoví kamarádi svými kouzly pomáhají lidem,“ pronesl Kulíšek. „Díky každému dobrému skutku, který vykonají, sílí kouzlo hvězd.“

„Můžeme se na kouzelná zvířátka a jejich Osudové kamarády podívat?“ zeptala se nedočkavě vlčice.

Kulíšek souhlasně přikývl a přejel svým křídlem po hladině tůňky. Obraz na ní se proměnil, teď ukazoval čtyři dívky a čtyři

zvířátka, jak běží na lesní palouček. Dívanky se smály a zvířátka – liška, veverka, srnečka a kocour – běžela vedle nich.

Za dívkami dopadala na šedivé kameny voda z malého vodopádu, která se nejprve rozstříkla a pak se spojila do jednoho proudu, klestila si cestu mezi stromy a odtékala dolů do moře. Byl začátek jara a potok byl rozvodněný dešťovou vodou.

„Majka, Ivet, Róza a Lotka,“ vyslovila vlčice tiše a na každou z dívek se podívala.

Majka, se špinavě blondatými vlasy a ofinou sčesanou na stranu, honila mládě lišky a Ivet s kocourem po boku mezitím vkročila do místa, na které slunce vrhalo stíny. Zmizeli a znovu se objevili na druhé straně lesního paloučku. Róza, dívka s dlouhými tmavými vlasy a laskavými hnědými očima, si všimla něčeho v trávě a rychle se spolu se srnečkou klusající po jejím boku vydala tím směrem. Dívka se sehnula a zvedla z trávy ptáče, které

vypadlo z hnízda. Zavolala na Lotku a ta si od ní ptáček převzala. Zastrčila si ho do kapsy kabátu, vyšvihla se na strom a vyšplhala s Kaštánkem, zrzavou veverkou, až k hnízdu.

„Zdá se, že jsou moc šťastní,“ řekl jezevec spokojeně.

Zatímco zvířátka sledovala vodní hladinu, začal výjev v tůňce zahalovat jakýsi tmavý mrak.

Jelen zadupal kopýtky. „Co ta temnota znamená, Kulíšku?“

Sovička se tvářila znepokojeně. „Mám dojem, že to má být varování, že do městečka míří další zlo.“

„Tak brzy?“ divil se jezevec.

Kulíšek přikývl. „Lesní palouček je jakousi křižovatkou mezi naším světem a světem lidí, to proto jde o místo s velmi silnou kouzelnou mocí. Lidi, kteří chtějí zneužít kouzla ke zlým úmyslům, bude tohle místo vždycky lákat.“

Vlčice přecházela kolem tůňky sem a tam.
„Přála bych si, abychom jim mohli pomoci.“

„To nelze,“ řekl Kulíšek se smutným výrazem v očích. „My už jsme ve světě lidí příležitost dostali. S novou hrozbou si musejí poradit mláďata kouzelných zvířátek a jejich Osudoví kamarádi.“

„O jakou hrozbu ale jde?“ zeptal se jelen.

„Nemám tušení,“ odpověděl Kulíšek a upřeně se zadíval do vody. „Dívejme se a uvidíme...“

Majka se dotkla Kapradinčiny rezavé srsti.
„A mám tě!“

Liščí mládě samým vzrušením vyštěklo, to už ale Majka utíkala pryč. Cítila, jak jí tělem prostupuje kouzelná moc. Kapradinka ji naučila, že jakmile se napojí na kouzlo hvězd, dokáže spoustu všelijakých úžasných věcí – promítnout si minulost, nahlížet do budoucnosti a sledovat, co se děje právě teď někde jinde.

Zrovna využívala kouzel k tomu, aby zjistila, kam se Kapradinka vydá, a ona se jí

nepřípletla do cesty. Uhnula doleva, ale viděla, že liška co nevidět vyskočí jejím směrem, a tak se na poslední chvíli vydala napravo. Kapradinka ale její triky znala příliš dobře. Otočila se ve vzduchu a předními packami ji trefila, čímž ji srazila k zemi.

„A teď máš babu zase ty, Majko!“ řekla Kapradinka a očichala jí vlasy. Dívka lišku převálila na záda a lechtala ji na světlém chlupatém bříšku. Kapradinka se slastně

ošívala a kmitala huňatým ocáskem ze strany na stranu.

Majku přemohl pocit štěstí. Tolik si užívala, že patří mezi Osudové kamarády! Bylo úžasné, že mohla spolu se svými třemi nejlepšími kamarádkami a jejich zvířátky kouzlit. Každá z dívek byla obdařena jinými kouzelnými schopnostmi. Lotka uměla být neuvěřitelně rychlá a hbitá; Ivet se dokázala přemisťovat pomocí stínů a uměla vytvářet iluze; Róza uměla utěšovat a uzdravovat, a pak ještě získala úžasnou schopnost poroučet ostatním, aby udělali to, co po nich chce – což naštěstí nemusela využívat příliš často.

„Hej, vy všichni,“ zavolala Lotka a zněla trochu znepokojeně. „Pojďte sem na chvíli.“ Seskočila ze stromu.

„Vrátila jsi to ptáče zpátky do hnízda?“ zeptala se Majka, když k ní s Kapradinkou došly.

Lotka přikývla. „Je v pořádku, když jsem ho tam ale vracela, všimla jsem si něčeho zvláštního.“ V jejích světle hnědých očích se zračily obavy. Kaštánek seskočil ze stromu a zlehka jí přistál na rameni. Pacičkami si pohrával s konečky jejích tmavých vlasů.

„O co jde?“ zeptala se Ivet, která se spolu se Šťovíkem zčistajasna zjevila mezi stíny poblíž Lotky.

„Stromy už se nezelenají, nejsou na nich žádné pupeny,“ řekla Lotka.

„To je divné,“ přidala se Ivet. „U nás v zahradě na stromech pupeny jsou, třešeň na předzahrádce dokonce kvete. Zajímalo by mě, proč tady na poupata ještě nenarazíme.“

Kaštánek se na Lotčině rameni pohupoval nahoru a dolů a nervózně mrskal svým rezavým ocáskem.

„Nejde o to, že tady poupata *ještě* nejsou, nejspíš už hnědnou. Před týdnem se stromy zelenaly, teď ale usychají.“

Majka si všimla ještě něčeho podivného.
„V únoru tady bývají první jarní květiny.
Chodívala jsem sem s babičkou a trhaly
jsme narcisky a sněženky.“

„Sněženky tu minulý týden také byly,“
přidala se Róza. „Nedaleko jedné jsem totiž
našla malou myšku.“

Dívka došla na okraj paloučku. „Ano!
Tady!“ Přikrčila se a pak se zmateně ohlédla
přes rameno. „Uvadly.“

Všichni se k ní seběhli. Sněženky u Rózi-
ných nohou byly úplně suché.

„To není dobré,“ prohodil Šťovík, zatímco
slídl kolem hnědého chomáče uvadlých
sněženek a chvěly se mu přitom vousky.

„Začátkem jara přece stromy a rostliny ne-
uvadají. Mám podezření, že se tu děje něco
nekalého.“

„Myslíš, že někdo povolává Zlouny?“
zeptala se Róza nervózně.

Zlouni byli zlí duchové, kteří žili ve světě
stínů. Někdo je mohl pomocí černé magie
ze stínů povolat a uvěznit do běžných před-
mětů, které dennodenně používáme. Když
se pak tyto předměty ocitly u někoho doma,
Zlouni se postarali o to, aby dotyčným při-
vodily neštěstí a v okolí zavládl chaos. Dív-
ky měly jakožto Osudoví kamarádi spolu
s kouzelnými zvířátky za úkol poslat Zlouny
zpátky do jejich světa. Dosud si dívky pora-
dily se Zlounem ukrytým v zrcátku, který

způsobil, že Majčina starší sestra Kája neuvěřitelně žárlila na svou nejlepší kamarádku; se Zlounem našeptávačem, co vyplňoval přání tím nejhorším možným způsobem; a čtyřmi Zlouny strašouny uvězněnými ve žlutých natahovacích panáčcích, kteří v lidech vyvolávali strach.

„Pokud někdo další povolává Zlouny, zastavíme je,“ řekla Ivet odhodlaně.

Majkou otřásla vlna vzrušení. Utkávat se se Zlouny bylo sice nebezpečné, ale zároveň velmi vzrušující.

„Tvoje odvaha je obdivuhodná,“ pronesl Šťovík směrem k Ivet. „Já tu ale žádné Zlouny necítím.“

„Ani já ne,“ přidala se Vrběnka, zatímco větřila a čumáček se jí něžně rozšiřoval. Některá z kouzelných zvířátek, jako třeba Šťovík s Vrběnkou, měla zvláštní nadání poznat podle čichu, jestli se v blízkosti nachází Zloun.

„Tak co se to tady děje?“ nechápala Lotka a rozhlížela se kolem.

„Nezapomeňte, že temné síly se nepoužívají jen k povolávání Zlounů,“ prohodil Kaštánek.

„Ano, teta Maruška ji přece využila k tomu, aby vytvořila to strašné sněžitko,“ připomněla Majka, zatímco hladila lišku a vzpomínala na onu starší dámu, která se zapletla s černou magií. Uvěznila tehdy Kapradinku s Vrběnkou do křišťálové koule. Majka v životě nezapomene na to, jak se cítila, když si myslela, že už Kapradinku nikdy neuvidí. Byly to nejhorší chvíle jejího života.

„Je to tak. Vy dívky kouzlíte pomocí kouzla hvězd, ale někteří lidé využívají moc ukrytou v drahých kamenech nebo rostlinách,“ vysvětloval Šťovík. „Mnozí z těch, kteří kouzlí pomocí rostlin, konají dobro, jsou ale i tací, za jejichž činy stojí velmi

mocná černá magie, která rostlinám a stromům bere jejich životní sílu a nechává je hynout.“ Šťovík se čumáčkem dotkl uvadlých sněženek. „Mohlo by to vysvětlovat, co se tu na paloučku přihodilo.“

„Jak ale zjistíme, jestli je právě tohle tím, co se tady děje?“ zjišťovala Majka.

Kapradinka jí vyskočila na kolena. „Mohla by ses pomocí svého kouzla podívat, jestli se tady minulý týden nestalo něco divného.“

„Zkus to, Majko,“ vyzvala ji Ivet.

Majka se posadila na pařez. Vytáhla z kapsy kabátu zrcátko a zadívala se do něj. K tomu, aby mohla kouzlit a podívat se do minulosti, nebo nahlédnout do budoucnosti, potřebovala lesklý povrch. Držela zrcátko v dlaních a napojila se na kouzlo hvězd. Kouzelná moc ji prostoupila natolik, až ji brnělo celé tělo a jiskřilo. „Ukaž mi, jestli si tady na lesním paloučku někdo zahrával s temnými silami,“ požádala zrcátko.